

נדה לז

המקשה בימי נדה - נדה, בימי זיבה - טהורה
שאלה: בעי רבא: קושי מהו שתסתור בזיבה? דבר המטמא סותר - והאי נמי מטמא כימי נדה הוא, או דילמא:
דבר הגורם - סותר, והאי - לאו גורם הוא?
תשובת אביי: אייל אביי: אונס בזיבה יוכיח, שאינו גורם - וסותר!
דחיית רבא: אמר ליה: לאיי, האי נמי גורם הוא, דתנן, **ראה ראייה ראשונה - בודקין אותו, שניה - בודקין אותו, שלישית - אין בודקין אותו.**

תשובת אביי: אייל אביי:

דחיית רבא: אמר ליה: לאיי,

שאלה: בעי רבא: קושי מהו שתסתור בזיבה?

שני צדדי השאלה	דבר המטמא סותר - והאי נמי מטמא כימי נדה הוא	או דילמא: דבר הגורם - סותר, והאי - לאו גורם הוא?
תשובת אביי	אונס בזיבה יוכיח, שאינו גורם - וסותר!	

תגובת רבא: האי נמי גורם הוא, דתנן, **ראה ראייה ראשונה - בודקין אותו, שניה - בודקין אותו, שלישית - אין בודקין אותו.**

אי אפשר להוכיח מכאן לדברי שאינו גורם

המשך תשובת אביי: ולרבי אליעזר, דאמר **אף בשלישי בודקין אותו**, כלומר אונס בזיבה כן גורם, האם נגיד דבר שלא גרים לא סתר? האם לדעתו אונס בזיבה אינו סותר שבעה נקיים? ברור שלא!

לר' אליעזר - אם אינו גורם - סותר

תשובת רבא: לרבי אליעזר - הכי נמי - אפשר לומר שאונס בזיבה לא סותר ז' נקיים

אין תשובה לשאלה כי זה לא מוכיח כלום

אביי שוב מנסה לענות שאלת רבא לפי ר' אליעזר: ת"ש, **רבי אליעזר אומר: אף בשלישית בודקין אותו, ברביעית אין בודקין אותו.** מאי לאו - לסתירה? אונס כן סותר ז' נקיים לר' אליעזר

דחיית דברי אביי: לא, לטמויה לההיא טיפה במשא

עוד ניסיון של אביי לענות לשאלת רבא לפי ר' אליעזר: ת"ש, **בשלישית, רבי אליעזר אומר: בודקין אותו, ברביעית אין בודקין אותו, לקרבן אמרתי ולא לסתירה!** הבדיקה בכלל לא מתייחס לסתירת שבעה נקיים

לר' אליעזר, אונס כן סותר - אם אינו גורם, סותר

עדיין נשארת שאלה לפי חכמים: אלא: לר"א - תפשוט דדבר שאינו גורם - סותר, לרבנן מאי?

תשובה: ת"ש, דתני אבוה דרבי אבין: **מה גרם לו זובו - שבעה, לפיכך - סותר שבעה, מה גרם לו קריו - יום אחד, לפיכך - סותר יום אחד.** מאי שבעה? אילימא דמטמא שבעה - האי מה זובו טמא שבעה מבעי ליה, אלא לאו: דבר הגורם - סותר

דבר שאינו גורם - אינו סותר, ש"מ

תשובת אביי לשאלת רבא: אמר אביי: נקטינן, אין קושי סותר בזיבה. ואי משכחת תנא דאמר סותר - ההוא ר"א היא.

תניא, רבי מרינוס אומר: אין לידה סותרת בזיבה.
שאלה: איבעיא להו: מהו שתעלה?

רבי	אביי	
אינה סותרת ועולה	אינה סותרת ואינה עולה	
דתניא ואחר תסרי - אחר אחר לכולן, שלא תהא טומאה מפסקת ביניהם. אי אמרת בשלמא עולה - היינו דלא מפסקת טומאה, אלא אי אמרת אינה עולה - אפסיק ליה לידה!		מקור ראשון של רבי
	שלא תהא טומאת זיבה מפסקת ביניהם (אבל לידה לא מפסקת)	דחיית אביי
דתניא מצופה, מצופה - ולא מנגעה, מצופה - ולא מלידתה		מקור שני של רבי
האי מאי? אי אמרת בשלמא מצופה ולא מלידתה, אידי דאצטריך ליה לידה - תנא נגעה אטו לידה, אלא אי אמרת, מצופה ולא מנגעה - האי מוכי 'טרי פסוק מצופה נפקא - מצופה ולא מנגעו!	תני חדא מצופה ולא מנגעה, ולא תתני ולא מלידתה	דחיית אביי ותגובת רבי לדחייתו
	חד בזב וחד בזבה, וצריכי; דאי כתב רחמנא בזב - משום דלא מטמא באונס, אבל זבה דמטמא באונס - אימא לא - צריכא. ואי כתב רחמנא בזבה - משום דלא מטמא בראיות כבימים, אבל זב דמטמא בראיות כבימים - אימא לא, צריכא	דחיית אביי לדברי רבי
דחיית רבי: לא מדם	דתניא פותה תטמא - לרבות את בועלה פותה תטמא - לרבות את הלילות. פותה תטמא - לרבות את היולדת בזוב שצריכה שתשב שבעה נקיים. מאי לאו נקיים מלידה?	מקור ראשון לדברי אביי
דחיית רבי: הא מני - רבי אליעזר היא, דאמר מסתר נמי סתרה - אפילו אם אינו גורם לטומאת זיבה (נגד ר' מרינוס)	דתניא כימי נדתה כך ימי לידתה, מה ימי נדתה - אין ראוי לזיבה ואין ספירת שבעה עולה מהן, אף ימי לידתה שאין ראוי לזיבה - אין ספירת שבעה עולה מהן.	מקור שני לדברי אביי

קושי על הברייתא שהביא אביי: וכי דנין אפשר משאי אפשר?
תירוץ 1: אמר רב אחדבוי בר אמי: ר' אליעזר היא, דאמר דנין אפשר משאי אפשר.
תירוץ 2: ורב ששת אמר: על כרחך הקישן הכתוב.

קשתה שלשה ימים וכו'.

רבי חנינא	רב חסדא	
טהורה	טמאה	שפתה מזה ומזה מהו?
משל למלך שיצא וחיילותיו לפניו, בידוע שחיילותיו של מלך הן	כל שכן דבעי נפיש חיילות טפי	הטעם
תנן: קשתה שלשה ימים בתוך אחר עשר יום, ושפתה מעת לעת וילדה - הרי זו יולדת בזוב. היכי דמי? אילימא כדקתני - למה לי שלש? בתרי בקושי וחד בשופי סגי! אלא לאו הכי קאמר: קשתה שלשה ושפתה מזה ומזה, או שקשתה שנים ושפתה מעת לעת - הרי זו יולדת בזוב, ותיבתא דר' חנינא!	תנן, רבי יהושע אומר: לילה ויום כלילי שבת ויזמו, ששפתה מן הצער ולא מן הדם. טעמא - דמן הצער ולא מן הדם, הא מזה ומזה - טהורה	קושי על כל דעה
לא, לעולם כדקתני, והא קא משמע לן: דאעייג דמתחיל קישוי בשלישי, ושפתה מעת לעת - טמאה, לאפוקי מרבי חנינא.	לא מבעיא מזה ומזה - דטמאה, דפסקי להו חיילות לגמרי, אבל מן הצער ולא מן הדם, אימור: כי היכי דמדם לא פסקה - מקושי נמי לא פסקה, והא - תונבא בעלמא הוא דנקט לה, קמ"ל	תירוץ

